

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117207874
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2017:8117207874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Náhradu trov konania stranám n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Humenné 27.9.2012 a vedenou pôvodne na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21C/141/2012 sa žalobca domáhal, aby súd rozhodol rozsudkom tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 1.759,59 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 351,92 Eur a trovy súdneho konania.

2. Okresný súd Humenné uznesením č.k. 21C/139/2012 - 7 zo dňa 8.10.2012 túto vec spojil na spoločné konanie s ďalšími vecami týkajúcimi sa tých istých účastníkov, a vzhľadom na námietku zaujatosti vec predložil nadriadenému súdu. Následne Krajský súd v Prešove rozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu Humenné sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto spojenej veci a vec prikázal Okresnému súdu Prešov. Okresný súd Prešov potom uznesením č.k. 13C/405/2012 - 65 zo dňa 9.3.2017 z takto spojenej a prikázanej veci vec vedenú pôvodne na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21C/141/2012 vylúčil na samostatné konanie. Táto vec je tak na tunajšom súde opätovne samostatným predmetom tohto konania, a je vedená pod spisovou značkou 13C/12/2017.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX dlžníkom D.Z. H., P. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX13333/2010, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Humenné a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozn. súdu: dátum splnenia povinnosti ním zvoleného exekútora a doučenia žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu žalobca neuviedol). Žalobca poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je podľa neho založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala

prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 6.7.2011, (konanie u exekútora pritom začalo 11.8.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. SR 05364/10, vykonateľný 22.7.2010), keď podľa žalobcu exekučný súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci - čo žalobca vidí vo vydaní uznesenia, ktorým súd odmietol vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu exekučný súd svojim nelegálnym postupom formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. Podľa žalobcu majetková škoda predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere.

5. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca uviedol, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom podľa žalobcu došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Uviedol, že žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva (pozn. súdu: žalobca žiadne takéto postupy neuviedol), pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Vyvolaná strata zisku spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Uviedol, že za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie si uplatňuje 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

6. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť. Vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe v podstatných bodoch okrem iného uviedol, že podľa neho všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupovi uviedol, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Ďalej žalovaný poukázal na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013) s tým, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody možno vychádzať len z výsledkov tam uvedených príslušných orgánov a uviedol, že žalobca nepreukázal, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ELSP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu

SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov má žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Uviedol, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu (zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu). Podľa jeho názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 513/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti pre prieťahy. Na podporu toho žalovaný poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. Podľa žalovaného v zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a primerané zadostučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z.z.), je podľa žalovaného zrejme, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k namietanej nesprávnosti rozhodnutia - zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalovaný uviedol, akýkoľvek postup súdu (zahŕňujúci napr. právne posúdenie veci, záver o tom, že je oprávnený preskúmať exekučný titul, zistenie skutkového stavu, výber, aplikácia a interpretácia zvolených právnych noriem na skutkový stav), ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť oným „nesprávnym úradným postupom“ na účely zák. č. 514/2003 Z.z., a o to viac platí, že oným nesprávnym úradným postupom nemôže byť samotný spôsob rozhodnutia (t.j. to, ako súd rozhodol).

7. Vo vzťahu k materiálnej škode žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu škody a uplatnené nároky je možné považovať za hypotetické. Uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávky od dlžníkov žalobcu a tvrdenie, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyhnutnosť pohľadávky. Uviedol, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, a žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobe namieta. Uviedol tiež, že ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich od žalovanej požaduje, a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyhnutné v dôsledku pochybenia okresného súdu, to znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu jeho pohľadávky.

8. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ani vznik a výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

9. Vyjadrenie žalovaného k žalobe súd doručil zástupcovi žalobcu dňa 27.3.2013. Žalobca sa k veci samej ďalej nevyjadril. Keďže v danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva pri jednotlivých samostatných nárokoch (náhrade majetkovej škody a fakultatívnej náhrade nemajetkovej ujmy) neprevyšuje sumu 2.000,- Eur (tzv. „drobný spor“), súd vec v súlade s ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP prejednal bez nariadenia pojednávania.

10. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP musí žalobca v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok (povinnosť tvrdenia), teda vymedziť

skutkové okolnosti, ktoré majú byť podkladom rozhodnutia, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť). Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahraďovať odkazom na označené dôkazy.

11. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou, platí, že súd je viazaný žalobou. Nárok uplatnený žalobou je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok odôvodňuje, a skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení so žalobným petítom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobou, ktorý je predmetom konania. Rozhodujúcimi skutočnosťami sa rozumejú (všetky) údaje, ktoré sú celkovo nutné k tomu, aby bolo jasné, o čom a na akom základe má súd rozhodnúť, a ktoré, ak budú preukázané, umožňujú žalobe vyhovieť (porovnaj tiež napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23. januára 2002, sp. zn. 25 Cdo 643/2000, in Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladateľstvo C.H.Beck, zväzok 13, publ. pod označením C 962).

12. Rozsah nutných údajov, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok čo do základu a výšky (bremeno tvrdenia), je pritom určovaný hypotézou právnej normy, ktorá sa má na daný právny vzťah resp. skutkový stav aplikovať.

13. Žalobca svoj nárok odvodzuje zo zodpovednosti štátu za ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená tým, že Okresný súd Humenné o žiadosti ním zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverenia na vymoženie jeho pohľadávky bol nečinný a nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote 15 dní, a tiež tým, že o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol nesprávne (zamietnutím žiadosti o udelenie poverenie).

14. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „ZoZZŠ“) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 ZoZZŠ (v znení účinnom od 1.1.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 ZoZZŠ právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 ZoZZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 ZoZZŠ v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 2 ZoZZŠ výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

15. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci predpokladá nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody (resp. širšej ujmy), a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody (ujmy). V danom prípade však žalobca všetky rozhodujúce skutočnosti (skutkové okolnosti), ktoré by konkrétne a komplexne odôvodňovali uplatnený nárok, riadne ani len netvrdil a ani nepreukázal.

16. V zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoZZŠ pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu možno vychádzať len z výsledkov tam uvedených príslušných orgánov. Všeobecný súd totiž nie je oprávnený mimo systému riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov preskúmavať rozhodovaciu činnosť iného všeobecného súdu. V opačnom prípade by totiž išlo o neprípustné duplicitné posudzovanie tej istej veci a neoprávnený zásah do inštančnej príslušnosti a právomoci príslušných orgánov. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom pritom žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by existovalo rozhodnutie Ústavného súdu SR alebo iného príslušného orgánu o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Humenné v namietanej veci, a teda že by jeho postup bol neprávny. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody v tomto konaní v zmysle uvedeného ustanovenia nie je oprávnený túto otázku (posúdenie nesprávneho úradného postupu) riešiť sám. Ide síce o ustanovenie účinné od 1.1.2013 (po tvrdenom nesprávnom úradnom postupe), toto ustanovenie má však výlučne procesnú povahu, nezasahuje do už nadobudnutých práv a povinností, a ani nemení (predchádzajúcim porušením povinností) už eventuálne vzniknutý obsah zodpovednostného vzťahu, ale len upravuje a zjednocuje právny režim uplatňovania už nadobudnutých práv, ktorý musí súd, ktorý je viazaný zákonom účinným v čase jeho rozhodovania, rešpektovať. Ide teda o precizovanie doterajšej úpravy a v súvislostiach prípadu nanajvyššie o tzv. nepriamu retroaktivitu, pri ktorej „za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 4 Cdo 98/2010).

17. Okrem toho, aj keď tento súd nie je oprávnený posudzovať postup iného všeobecného súdu v namietanej veci, pre úplnosť súd poukazuje na ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučného poriadku) v znení účinnom do 31.5.2010, podľa ktorého ak exekútor požiada o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z doslovného znenia ako aj zrejme účelu tohto ustanovenia, ktorým je stanovenie krátkej poriadkovej lehoty na vydanie poverenia za účelom čo najrýchlejšej možnosti realizácie núteného výkonu riadneho, správneho a zákonného exekučného titulu (ktorému už pri jeho získaní predchádzal zákonom ustanovený postup, resp. kontakt s povinným, a ktorý nebol splnený dobrovoľne), je podľa názoru súdu zrejme, že zákon ukladá súdu rozhodnúť v lehote 15 dní od doručenia žiadosti (ktorá musí byť úplná) len v prípade, ak je vec jasná (žiadosť a exekučný titul riadny, správny a zákonný) a poverí exekútora vykonaním exekúcie. Agrumentom a contrario ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, alebo je žiadosť neúplná resp. pre chýbajúce podklady alebo nejasnosti súd súlad so zákonom nemôže posúdiť, poverenie resp. rozhodnutie o poverení v tejto lehote nevydá. Z uvedeného je potom podľa názoru súdu zrejme, že len samotné márne uplynutie 15 dňovej lehoty, ktorá sa vzťahuje na vydanie poverenia len ak súd nezistí rozpor so zákonom, za situácie, keď súd pre nejasnosti žiadal ďalšie podklady na posúdenie veci, a skutočnosť, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v tomto prípade napokon dokonca zamietnutá, nemôže byť považované za nesprávne. Okrem toho žalobca nijako nevymedzil konkrétne obdobie, po ktoré mal exekučný súd postupovať neprávne, keď nijako nešpecifikoval, kedy a či v zmysle ust. § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučného poriadku) včas doručil súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia súdu (žalobca uviedol iba dátum začatia konania u exekútora) tak, aby bolo zrejme konkrétne omeškanie súdu, resp. či ním tvrdené negatívne následky neboli spôsobené celkom alebo z časti nečinnosťou (omeškaním) ním zvoleného exekútora. Je totiž zrejme, že lehota na vydanie poverenia pre súd neplynie od začatia konania (podania návrhu u exekútora), ale až od doručenia žiadosti o vydanie poverenia od exekútora súdu.

18. Pokiaľ ide o otázku žalobcom tvrdenej vecnej nesprávosti rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenie, je zrejme, že žalobca v tejto súvislosti svoj nárok odvodzuje v podstate z jeho možnej nezákonnosti, ktorú však nijako nepreukázal. Súd pripomína, že v zmysle ust. § 6 ods. 1 ZoZZŠ právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť

iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade pritom žalobca netvrdí a ani nepreukázal, že by toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené, pričom konajúci súd nie je oprávnený mimo systému riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov preskúmavať rozhodovaciu činnosť iného všeobecného súdu.

19. Vo vzťahu k ďalším predpokladom, a to vo vzťahu k požadovanej náhrade (vzniku) majetkovej škody a nemajetkovej ujmy sa súd v celom rozsahu stotožňuje s vyššie uvedenou argumentáciou žalovaného, ku ktorej v súvislosti s pochybnosťami o ich vzniku poukazuje aj na zjavný nedostatok priamej, bezprostrednej a výlučnej príčinnej súvislosti medzi vznikom tvrdenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a namietaným postupom a rozhodnutím exekučného súdu, keď s poukazom na žalobcom tvrdený priebeh, rozhodnutia a výsledky vymáhania pohľadávky (rozhodnutie exekučného súdu) sa javí, že tvrdená ujma bola spôsobená nesprávnym postupom ďalších na tom zúčastnených subjektov, a to samotného žalobcu pri zvolení spôsobu a rozsahu vymáhania svojej pohľadávky, resp. najmä rozhodcovského súdu pri vydaní exekučného titulu, ktorý bol exekučným súdom (zrejme právoplatne) posúdený ako nespôsobilý.

20. Neunesenie bremena tvrdenia sa napokon týka aj požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá sa v zmysle ust. § 17 ods. 2 ZoZZŠ uhrádza v peniazoch, len ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a nie je možné uspokojiť ju inak, a určuje sa s prihliadnutím na skutočnosti uvedené v ust. § 17 ods. 3 ZoZZŠ. Z hľadiska predpokladov na jej priznanie totiž žalobca neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, z ktorých by vyplývalo samotné konštatovanie porušenia práva, ďalej skutočnosti, prečo by eventuálne samotné konštatovanie porušenia práva nemohlo byť dostatočným zadosťučinením, tiež skutočnosti, z ktorých by vyplývala jeho konkrétna nemajetková ujma (že mu vôbec vznikla), a napokon ani konkrétne skutočnosti týkajúce sa jeho osoby a závažnosti následkov, ktoré mu tým vznikli a osobitne určovali jej výšku. Možno pritom súhlasiť s názorom žalovaného, že údajné pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže v takom prípade by išlo o údajnú ujmu týchto osobitných (odlišných) subjektov, a v prejednávacom prípade náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Zo všetkých týchto dôvodov preto súd žalobu ako zjavne nedôvodnú zamietol.

21. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

23. Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto by mal súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu (s prihliadnutím na obsah súdneho spisu) v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, priznať mu podľa § 255 ods. 1 CSP plnú náhradu trov konania, o ktorej výške by následne v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodol po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (ktoré by vydal súdny úradník). Keďže však žalovanej strane v doterajšom konaní podľa obsahu súdneho spisu doposiaľ žiadne konkrétne preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (trovy konania) nevznikli, a neúspešný žalobca na náhradu trov konania nemá právo, súd náhradu trov konania stranám nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.